

Unió de Religiosos de Catalunya

Barcelona, 9 de juny de 2011

ANY IV. núm.

129

Jornada de la Vida Contemplativa: "Pro Orantibus"

Objectius del Dia “Pro Orantibus”

1. Pregària a favor dels consagrats i consagrades en la vida contemplativa, com a expressió de reconeixement, estima i gratitud pel que representen, i el ric patrimoni espiritual dels seus instituts en l'Església.
2. Catequesi per donar a conèixer la vocació específicament contemplativa, tan actual i tan necessària en l'Església i per al món.
3. Iniciatives pastorals dirigides a promoure la vida de pregària i la dimensió contemplativa en les Esglésies particulars; donant ocasió als fidels, on sigui possible, perquè participin en les celebracions litúrgiques d'algun monestir, salvaguardant en tot cas les degudes exigències i les lleis de la clausura.

Lectio divina: un camí de llum

Cada any celebrem a l'Església, en la solemnitat de la Santíssima Trinitat, la Jornada Pro Orantibus, “pels qui preguen”, per donar gràcies a Déu pel gran do de la Vida contemplativa i la presència lluminosa dels molts monestirs que poblen la nostra geografia. Els objectius de la jornada són, fonamentalment, dos: agrair i pregar.

Els qui han estat cridats a aquesta *vida amagada amb Crist en Déu* es lliuren a la pregària incessant, al treball i a la vida fraterna, en un ambient de silenci i solitud habitat per la Paraula i visitat per l'amor del Senyor Ressuscitat (cf. Verbi Sponsa 3). «Els Instituts orientats completament a la contemplació, formats per dones o per homes, són per a l'Església un motiu de glòria i una font de gràcies celestials... En la solitud i el silenci, mitjançant l'escolta de la Paraula de Déu, l'exercici del culte diví, l'ascesi personal, la pregària, la mortificació i la comunió en l'amor fratern orienten tota la seva vida i activitat a la contemplació de Déu. Ofereixen així a la comunitat eclesial un singular testimoni de l'amor de l'Església pel seu Senyor i contribueixen, amb una misteriosa fecunditat apostòlica, al creixement del Poble de Déu» (*Vita consecrata*, 8).

Si tota vida consagrada «neix de l'escolta de la Paraula de Déu i acull l'Evangelí com la seva norma de vida» (*Verbum Domini*, 83) és en concret la gran tradició monàstica la que «ha tingut sempre com a element constitutiu de la seva pròpia espiritualitat la meditació de la Sagrada Escripura, particularment en la modalitat de la lectio divina» (Ib), imitant la Mare de Déu, «que meditava assíduament les paraules i els fets del seu Fill (cf. Lc 2,19.51), així com a Maria de Betània que, «als peus del Senyor, escoltava la seva paraula (cf. Lc 10,38)» (Ib). Crist s'autodefineix a si mateix en els Evangelis com el *Camí* que condueix al Pare (cf. Jn 14,6) i la *Llum* vertadera que il·lumina a tot home que ve en aquest món (cf. Jn 1,9. 8,12). Si Crist és la Paraula de Déu feta carn, i la Paraula és la *llum que il·lumina els nostres passos* (Salm 119, 195), aquesta mateixa Paraula és *camí de llum* que podem recórrer per les pàgines de la Bíblia, conduïts per l'Esperit. El Senyor Jesús ens invita a buscar-lo en les Escripures, perquè aquestes parlen d'Ell i hi trobem la vida plena que tots volem i desitgem (cf. Jn 5,39). La *lectio divina* és recerca de Déu seguint el camí lluminós de la Paraula en els llibres de la Sagrada Escripura. Cercar Déu (quaerere Deum) ha estat des de sempre la tasca primordial de tota vida monàstica, i aquesta ha trobat en la *Lectio* –des dels seus inicis– i troba en l'actualitat un mètode sapiencial que enamora el cor, il·lumina la intel·ligència i purifica l'ànima disposant-la per a la trobada amb l'Espòs.

La *Lectio* suposa –en feliç expressió de sant Ambrosi– tornar a passejar amb Déu pel paradís de la benedicció original, i la seva companyia amorosa recrea la nostra vocació, alimenta la nostra fe i il·lumina la nostra existència (cf. *Verbum Domini*, 87). Els consagrats contemplatius, per la familiaritat orant amb la Sagrada Escripura, imitant la Verge Maria,

aconsegueixen fer de la Paraula de Déu la seva pròpia casa, de la qual surten i entren amb naturalitat (cf. *Verbum Domini*, 28); aquesta il·lumina la ment i modela els cors fins a portar-los a combregar amb els sentiments del Fill. Els contemplatius són convocats així a convertir-se en exegesi vivent de la Paraula de Déu que llegeixen, mediten, escruten, pregunten, celebren, canten i contempen diàriament en la comunió de l'Església. Per la pràctica de la *lectio divina* la Paraula obra en ells aquesta conversió de l'existència que transforma la vida fins a fer-la paràbola lluminosa del cor de Crist.

Els contemplatius tenen la indispensable missió d'irradiar en la nostra Església la Bellesa, la Veritat i la Bondat del Déu Trinitari que estima a tot home amb misericòrdia infinita i que no vol que ningú es perdi. Ells són *lums encesos* que cremen amb l'oli de l'amor diví i lluen amb la llum de l'esperança. Cridats a muntar una guàrdia de pregària sense treva ni distraccions, perseveren vigilants aguantant el retorn del Senyor en mig de la nit del nostre món. *Arrelats i edificats en Crist romanen fermes en la fe*, intercedint per tota la humanitat. La Vida consagrada contemplativa es així prolongació de la pregària de Jesús al Pare, omplint d'autèntica filiació l'orfandat de molts cors.

I tot això ho agraïm i encomanem al nostre Déu en el diumenge en què celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat. Cap cristià pot quedar avui al marge d'aquesta festa i d'aquesta jornada de pregària "pels qui pregunten". Cridats a ser Església, la Santa Trinitat ens mostra el camí de la nostra genuïna vocació cristiana i eclesial: ser una comunitat d'amor que neix del Pare, és convocada pel Fill i alenada i conduïda per l'Esperit.

La Santíssima Trinitat no és un misteri d'especulació escolàstica... La Santa Trinitat és la terra promesa que anhela el nostre cor, la llar entranyable que tots busquem, l'única i enyorada pàtria de la qual un dia vam sortir i a la qual un dia tornarem. Fets a «imatge i semblança del Creador» (Gn 1,27), la Santa Trinitat és el nostre origen més original i el nostre destí més autèntic. Els nostres germans contemplatius ho saben molt bé i ho viuen així. Cert que a ells no els trobem en els nous areòpags del món, ni podem escoltar les seves veus en els actuals atris dels gentils. Però hi són. La seva aparent absència és la seva vertadera presència, perquè la pregària en l'ocult a la qual es lliuren dia i nit és l'ànima del nostre apostolat públic i el cor de tota obra evangelitzadora. Ells escolten en el silenci la mateixa Paraula que altres anunciem pels camins, i el que el Senyor els diu a cau d'orella, nosaltres ho cridem pels terrats (cf. Mt 10, 27).

Els adoren a la Santa Trinitat en la solitud d'un culte permanent fet en *esperit i veritat*... i nosaltres confessem a la mateixa Trinitat amb el nostre lliurament sense reserves en la caritat missionera de l'apostolat que se'ns ha confiat segons els diversos carismes. Uns i uns altres formem un sol cos en Crist Jesús, Senyor nostre.

Som Església!, aquest misteri de comunió que l'Esperit va suscitar el matí de Pentecosta, i que a tots ens ha tocat. Avui l'Església sencera és convocada a una profunda acció de gràcies al Senyor per la vocació monàstica, alhora que se'ns demana pregar per aquests germans i germanes que tant pregunten per nosaltres. I tots, també, som invitats a oferir la nostra ajuda afectiva i efectiva perquè tants moneastirs, que com a preciosos oasis trobem al desert del nostre món, siguin sostinguts i ajudats en una autèntica comunió de béns, perquè com a membres de l'únic Cos ressuscitat i gloriós de Nostre Senyor Jesucrist, ningú es pot desentendre del seu germà. Que la Santíssima Verge Maria, primera consagrada al Pare, pel Fill, en l'Esperit, dona orant, mestra de contemplació i mare dels apòstols, ens guïï i acompanyi en aquest *camí de llum* al qual l'Església ens convoca en aquesta hora de la Nova Evangelització.

✠ **Mons. Vicente Jiménez Zamora. Bisbe de Santander - President de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada**

Entrevista al P. Agustí Borrell: “La Bíblia, a l’abast de tothom”

Intel·lectuals i personatges famosos, creients i agnòstics, van participar el propassat 30 de març en l’acte de presentació de la nova edició de la Bíblia en llengua catalana, amb el text de la traducció interconfessional (BCI), que es va celebrar al Petit Palau de la Música Catalana. Aquesta edició, que compta amb 95 il·lustracions interiors i el dibuix de la coberta de l’artista Perico Pastor, i de la qual s’han tirat 30.000 exemplars a 9,95 euros, ha estat possible gràcies a la col·laboració de sis entitats catalanes especialitzades en edicions bíbliques. L’Agustí Borrell, carmelita descalç, és secretari de l’Associació Bíblica de Catalunya i membre de l’equip de traducció de la Bíblia Catalana Interconfessional.

Com neix la idea de publicar una edició popular de la Bíblia?

La Bíblia és el llibre més traduït i més editat. Hi ha moltes edicions, també en català. De tota manera, tenim la sensació que la lectura del text bíblic va quedant reduïda als ambients cristians, i encara amb limitacions. Per això, es va veure la necessitat de facilitar al màxim l’accés a la Bíblia a tothom qui hi pugui estar interessat.

L’acte del 30 de març al Petit Palau va ser tot un èxit. Barcelona ha fet un primer pas per convertir-se en un atri dels gentils?

La presentació va resultar un esdeveniment únic i sorprenent. Entorn de la Bíblia es va produir un diàleg serè, intens i respectuós entre persones conegudes que tenen posicions molt diferents sobre la fe. Tots es van expressar amb una forta implicació personal i van coincidir en el valor excepcional de la Bíblia, i en la utilitat de llegir-la. Es va demostrar que l’intercanvi sincer entre creients i no-creients és possible i enriquidor per a tots.

Per què creients i no-creients hauríem de llegir, o rellegir més sovint, la Bíblia?

Les arrels de la cultura occidental es troben en bona part a la Bíblia. Sense el coneixement dels textos bíblics resulta difícil entendre l’art, la literatura o els valors característics de la nostra societat. I, sobretot, la Bíblia és un veritable tresor, un llibre on són presents de forma vital les preguntes i les respostes més importants de l’existència humana.

Òscar Bardají i Martín – Full dominical, 5 juny 2011

Vi contra el càncer infantil

Masroig organitza una fira solidària on la recaptació anirà íntegrament a la investigació de la malaltia. S’hi passejaran personatges coneguts com el periodista i escriptor Joan Barril

Un grup de cellers del Masroig, de la DO Montsant, en col·laboració amb l’Obra Social de Sant Joan de Déu de Barcelona han organitzat la primera fira del vi solidari (11 de juny) per recaptar fons destinats al Servei d’Oncologia del centre i que han de servir per a la investigació de nous tractaments per als nens i nenes afectats de càncer.

Cal recordar que el càncer és la primera causa de mort a Catalunya entre els nens de 5 a 14 anys. Tal com recorda Jaume Mora, cap d’oncologia de l’Hospital Sant Joan de Déu,

"com que la incidència del càncer infantil és molt inferior al càncer de l'adult és difícil que s'investiguin nous fàrmacs perquè NO és rendible. Per tant són molt necessàries les iniciatives com la del Masroig Vi Solidari".

Per tant, amb la voluntat d'unir vi i solidaritat, de promocionar els productes de qualitat dels cellers del Masroig, i al mateix temps de conscienciar la societat de la importància de donar suport a una causa com aquesta, ja s'ha anunciat que aquesta fira tindrà una periodicitat anual comptant amb la col·laboració de l'Obra Social de Sant Joan de Déu. Una col·laboració que neix arran de l'experiència personal de dos dels organitzadors de la fira, Josep Maria Beltran i Marc Romera.

El Josep Maria té una filla de dos anys i mig que actualment està en tractament a l'Hospital Sant Joan de Déu per una malaltia coneguda amb el nom d'Histiocitosis de cèl·lules de Langerhans. En el cas del Marc, a la seva filla, que ara té quatre anys, se li va

detectar un tumor de Wilms quan en tenia dos i mig. Avui dia, després de ser operada i rebre tractament en radioteràpia i quimioteràpia, va a l'hospital per fer-se revisions periòdiques.

Per aquesta jornada tan especial els cellers Orto Vins, Coca i Fitó, Dit Celler, Celler Can Blau, El Vi Apunt, Celler El Masroig i Mas de L'Abundància han unit esforços per treure 1.000 ampolles de vi solidari, que es vendran en aquesta fira a un preu de 10 euros, dissabte 11 de juny a partir de les 18.00 h. La venda d'aquest vi anirà íntegrament a la investigació del càncer infantil.

L'Ajuntament del Masroig i totes les associacions del poble col·laboren desinteressadament per ajudar a fer possible aquest esdeveniment.

Aquesta serà una jornada festiva on també es podran degustar els vins elaborats per tots els cellers participants. I paral·lelament s'han organitzat un seguit d'activitats que compten amb la complicitat d'artistes i del Centre Quim Soler, la literatura i el vi: música en directe, amb el grup "En Bloc, quartet de flautes", la coral de El Masroig i el cor de Vacarisses. També es podran visitar els antics rentadors, l'exposició Les Cares del Vi, del pintor i arquitecte Josep Barjuan, amb textos de 10 escriptors (Emili Teixidor, Jordi Coca, Maria Mercè Roca, Màrius Serra, Pere Audí, Toni Orensanz, Maria Antònia Oliver, Fede Cortés, Agustí Masip i Roser Vernet).

A banda d'aquests actes més lúdics, s'ha organitzat a la sala del Casal una xerrada amb el doctor Jaume Mora, cap d'oncologia de l'Hospital Sant Joan de Déu, que es complementarà amb la projecció del vídeo "Ajudan's a créixer", on s'expliquen quines són les línies de recerca que es desenvolupen al centre per al tractament del càncer infantil. Aquest vídeo també inclou els testimonis de pares i joves que han superat la malaltia.

La jornada de dissabte es clourà amb un sopar solidari. L'escriptor i periodista Joan Barril serà un dels participants d'aquesta iniciativa. Pel diumenge hi ha previstes altres activitats relacionades amb aquest trinomi que representa vi, salut i solidaritat.

Més informació:

<http://www.vadevi.cat/article/reportatges/2222/vi/contra/cancer/infantil.html>

Entitats Socials d'Església

Un total de 25 representants d'institucions i d'obres socials es van reunir el divendres 27 de maig, a les 18 h, al Centre d'Estudis Pastorals (C/ Rivadeneyra, 6, 3r) per valorar la jornada i **donar els primers passos per constituir el "Seminari Permanent d'Entitats Socials d'Església"**.

De manera orientativa, les entitats que proposem que formin part del seminari haurien de ser no tant cada servei o equipament, sinó les institucions que apleguen aquestes realitats.

Es trametrà un full d'inscripció per tal de fer l'assemblea constitutiva a inicis del curs vinent.

Programa de les II Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes EL MONACAT FEMENÍ A L'EUROPA MEDIEVAL

Aquestes Jornades compten amb el suport de l'URC

Informació:

<http://www.monestirdelesavellanes.com/index.php/ca/amicsmonestir/activitats/segones-jornades-historia>

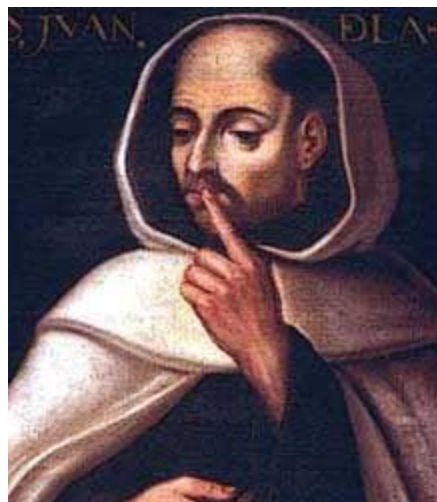
Benet XVI parla de Sant Joan de la Creu

AUDIENCIA GENERAL, Plaza de San Pedro, Miércoles 16 de febrero de 2011

Queridos hermanos y hermanas:

Hace dos semanas presenté la figura de la gran [mística española Teresa de Jesús](#). Hoy quiero hablar de otro importante santo de aquellas tierras, amigo espiritual de santa Teresa, reformador, junto a ella, de la familia religiosa carmelita: san Juan de la Cruz, proclamado doctor de la Iglesia por el Papa Pío XI, en 1926, y llamado *Doctor mysticus*, «doctor místico», en la tradición.

Juan de la Cruz nació en 1542 en el pequeño pueblo de Fontiveros, cerca de Ávila, en Castilla la Vieja, de Gonzalo de Yepes y Catalina Álvarez. La familia era muy pobre, porque al padre, de noble origen toledano, le habían echado de casa y desheredado por haberse casado con Catalina, una humilde tejedora de seda. Huérfano de padre en tierna edad, Juan, a los nueve años, se trasladó con su madre y su hermano Francisco a Medina del Campo, cerca de Valladolid, centro comercial y cultural. Allí frecuentó el Colegio de los Doctrinos, desempeñando también algunos humildes trabajos para las hermanas de la iglesia-convento de la Magdalena. Sucesivamente, dadas sus cualidades

humanas y sus resultados en los estudios, fue admitido primero como enfermero en el Hospital de la Concepción, después en el Colegio de los Jesuitas que se acababa de fundar en Medina del Campo: aquí Juan entró con dieciocho años y estudió durante tres años humanidades, retórica y lenguas clásicas. Al final de la formación, tenía muy clara su vocación: la vida religiosa, y entre las numerosas órdenes presentes en Medina se sintió llamado al Carmelo.

En el verano de 1563 inició el noviciado en los Carmelitas de la ciudad, asumiendo el nombre religioso de Juan de San Matías. Al año siguiente fue destinado a la prestigiosa Universidad de Salamanca, donde estudió durante un trienio artes y filosofía. En 1567 fue ordenado sacerdote y regresó a Medina del Campo para celebrar su primera misa rodeado del afecto de sus familiares. Precisamente aquí tuvo lugar el primer encuentro entre Juan y Teresa de Jesús. El encuentro fue decisivo para ambos: Teresa le expuso su plan de reforma del Carmelo, también en la rama masculina de la Orden, y propuso a Juan que se adhiriera «para mayor gloria de Dios»; el joven sacerdote quedó fascinado por las ideas de Teresa, tanto que se convirtió en un gran defensor del proyecto. Los dos trabajaron juntos algunos meses, compartiendo ideales y propuestas para inaugurar lo antes posible la primera casa de Carmelitas Descalzos: la apertura tuvo lugar el 28 de diciembre de 1568 en Duruelo, un lugar solitario de la provincia de Ávila. Formaban esta primera comunidad masculina reformada, junto a Juan, otros tres compañeros. Al renovar su profesión religiosa según la Regla primitiva, los cuatro adoptaron un nuevo nombre: Juan se llamó entonces «de la Cruz», como será universalmente conocido más tarde. A finales de 1572, a petición de santa Teresa, se convirtió en confesor y vicario del monasterio de la Encarnación de Ávila, donde la santa era priora. Fueron años de estrecha colaboración y amistad espiritual, que enriqueció a ambos. Asimismo, se remontan a aquel período las obras teresianas más importantes y los primeros escritos de Juan.

La adhesión a la reforma del Carmelo no fue fácil y a Juan le costó también graves sufrimientos. El episodio más traumático fue, en 1577, su secuestro y encarcelación en el convento de los Carmelitas de la Antigua Observancia de Toledo, a causa de una acusación injusta. El santo permaneció encarcelado durante meses, sometido a privaciones y constricciones físicas y morales. Allí compuso, junto a otras poesías, el célebre *Cántico espiritual*. Finalmente, en la noche entre el 16 y el 17 de agosto de 1578, logró escapar de modo aventurado, refugiándose en el monasterio de las Carmelitas Descalzas de la ciudad. Santa Teresa y los compañeros reformados celebraron con inmensa alegría su libertad y, después de un breve tiempo de recuperación de las fuerzas, Juan fue destinado a Andalucía, donde pasó diez años en varios conventos, especialmente en Granada. Asumió cargos cada vez más importantes en la Orden, hasta llegar a ser vicario provincial, y completó la redacción de sus tratados espirituales. Después regresó a su tierra natal, como miembro del gobierno general de la familia religiosa teresiana, que gozaba entonces de plena autonomía jurídica. Vivió en el Carmelo de Segovia, donde fue superior de la comunidad. En 1591 fue eximido de toda responsabilidad y destinado a la nueva provincia religiosa de México. Mientras se preparaba para el largo viaje con otros diez compañeros, se retiró a un convento solitario cerca de Jaén, donde enfermó gravemente. Juan afrontó con ejemplar serenidad y paciencia enormes sufrimientos. Murió la noche del 13 al 14 de diciembre de 1591, mientras los hermanos rezaban el Oficio matutino. Se despidió de ellos diciendo: «Hoy voy a cantar el Oficio en el cielo». Sus restos mortales fueron trasladados a Segovia. Fue beatificado por Clemente X en 1675 y canonizado por Benedicto XIII en 1726.

Juan está considerado como uno de los poetas líricos más importantes de la literatura española. Sus mayores obras son cuatro: *Subida al Monte Carmelo*, *Noche oscura*, *Cántico espiritual* y *Llama de amor viva*.

En *Cántico espiritual*, san Juan presenta el camino de purificación del alma, es decir, la progresiva posesión gozosa de Dios, hasta que el alma llega a sentir que ama a Dios con el mismo amor con el cual es amada por él. *Llama de amor viva* prosigue en esta perspectiva, describiendo más detalladamente el estado de unión transformador con Dios. La comparación que utiliza Juan siempre es la del fuego: igual que el fuego, que cuanto más arde y consume la madera, más incandescente se hace hasta convertirse en llama, así el Espíritu Santo, que durante la noche oscura purifica y «limpia» el alma, con el tiempo la ilumina y la calienta como si fuera una llama. La vida del alma es una continua fiesta del Espíritu Santo, que deja entrever la gloria de la unión con Dios en la eternidad.

Subida al Monte Carmelo presenta el itinerario espiritual desde el punto de vista de la purificación progresiva del alma, necesaria para escalar la cima de la perfección cristiana, simbolizada por la cima del Monte Carmelo. Esta purificación se propone como un camino que el hombre emprende, colaborando con la acción divina, para liberar el alma de todo apego o afecto contrario a la voluntad de Dios. La purificación, que para llegar a la unión de amor con Dios debe ser total, comienza por la de la vida de los sentidos y prosigue con la que se obtiene por medio de las tres virtudes teologales: fe, esperanza y caridad, que

purifican la intención, la memoria y la voluntad.

Noche oscura describe el aspecto «pasivo», o sea la intervención de Dios en el proceso de «purificación» del alma. De hecho, el esfuerzo humano por sí solo es incapaz de llegar a las raíces profundas de las inclinaciones y de las malas costumbres de la persona: sólo las puede frenar, pero no extirparlas completamente.

Para hacerlo, es necesaria la acción especial de Dios que purifica radicalmente el espíritu y lo dispone a la unión de amor con él. San

Juan define «pasiva» esa purificación, precisamente porque, aunque es aceptada por el alma, la realiza la acción misteriosa del Espíritu Santo que, como llama de fuego, consume toda impureza. En este estado, el alma está sometida a todo tipo de pruebas, como si se encontrara en una noche oscura.

Estas indicaciones sobre las obras principales del santo nos ayudan a acercarnos a los puntos más destacados de su vasta y profunda doctrina mística, cuyo objetivo es describir un camino seguro para alcanzar la santidad, el estado de perfección al cual Dios nos llama a todos. Según Juan de la Cruz, todo lo que existe, creado por Dios, es bueno. A través de

sus criaturas, nosotros podemos descubrir a aquel que en ellas ha dejado una huella de sí mismo. La fe, en cualquier caso, es la única fuente que se le da al hombre para conocer a Dios tal como es en sí mismo, como Dios uno y trino. Todo lo que Dios quería comunicar al hombre lo ha dicho en Jesucristo, su Palabra hecha carne. Él es el único y definitivo camino al Padre (cf. *Jn* 14, 6). Cualquier cosa creada no es nada en comparación con Dios y nada vale fuera de él: en consecuencia, para alcanzar el amor perfecto de Dios, cualquier otro amor debe conformarse en Cristo al amor divino. De aquí deriva la insistencia de san Juan de la Cruz en la necesidad de la purificación y del vaciamiento interior para transformarse en Dios, que es la meta única de la perfección. Esta «purificación» no consiste en la simple carencia física de las cosas o de su uso; lo que hace al alma pura y libre, en cambio, es eliminar toda dependencia desordenada de las cosas. Hay que situar todo en Dios como centro y fin de la vida. El largo y fatigoso proceso de purificación exige el esfuerzo personal, pero el verdadero protagonista es Dios: todo lo que el hombre puede hacer es «estar dispuesto», estar abierto a la acción divina y no ponerle obstáculos. Viviendo las virtudes teologales, el hombre se eleva y da valor al propio compromiso. El ritmo de crecimiento de la fe, de la esperanza y de la caridad va al paso con la obra de purificación y con la progresiva unión con Dios hasta transformarse en él. Cuando se llega a esta meta, el alma se sumerge en la misma vida trinitaria, de modo que san Juan afirma que llega a amar a Dios con el mismo amor con el que él la ama, porque la ama en el Espíritu Santo. Por este motivo el doctor místico sostiene que no existe verdadera unión de amor con Dios si no culmina en la unión trinitaria. En este estado supremo al alma santa conoce todo en Dios y ya no debe pasar a través de las criaturas para llegar a él. El alma se siente entonces inundada por el amor divino y se alegra completamente en él.

Queridos hermanos y hermanas, al final queda la pregunta: este santo, con su alta mística, con este arduo camino hacia la cima de la perfección, ¿tiene algo que decirnos también a nosotros, al cristiano normal que vive en las circunstancias de esta vida de hoy, o es un ejemplo, un modelo sólo para pocas almas elegidas que pueden realmente emprender este camino de la purificación, de la subida mística? Para encontrar la respuesta debemos ante todo tener presente que la vida de san Juan de la Cruz no fue un «volar en nubes místicas», sino que fue una vida muy dura, muy práctica y concreta, tanto como reformador de la Orden, donde encontró muchas oposiciones, como superior provincial, como en la cárcel de sus hermanos, donde estaba expuesto a insultos increíbles y a maltratos físicos. Fue una vida dura, pero precisamente en los meses pasados en la cárcel escribió una de sus obras más hermosas. Y así podemos entender que el camino con Cristo, ir con Cristo, «el Camino», no es un peso añadido al ya suficientemente duro fardo de nuestra vida, no es algo que haga más pesada esta carga, sino que es una cosa totalmente distinta, es una luz, una fuerza, que nos ayuda a llevar este peso. Si un hombre lleva dentro de sí un gran amor, este amor le da casi alas, y soporta más fácilmente todas las molestias de la vida, porque lleva en sí esta gran luz; esta es la fe: ser amado por Dios y dejarse amar por Dios en Jesucristo. Este dejarse amar es la luz que nos ayuda a llevar el peso de cada día. Y la santidad no es una obra nuestra, muy difícil, sino precisamente esta «apertura»: abrir las ventanas de nuestra alma para que la luz de Dios pueda entrar; no olvidar a Dios porque precisamente en la apertura a su luz se encuentra fuerza, se encuentra la alegría de los redimidos. Oremos al Señor para que nos ayude a encontrar esta santidad, dejarse amar por Dios, que es la vocación de todos y la verdadera redención. Gracias.

Serra, Anna. *Iconología del Monte de perfección. Para una teoría de la imagen en San Juan de la Cruz*, Tesis doctorals en xarxa, 2011. <http://www.tdx.cat/TDX-0211111-145151>, ISBN: B.7622-2011.

Braz de Aviz: “Los Obispos y Superiores de la Iglesia debemos tener una idea más positiva de los religiosos” (L’Osservatore Romano)

Por su **alto interés**, reproducimos esta interesante entrevista realizada por **Nicola Gori** para **L’Osservatore Romano** a **Mons. Joao Braz de Aviz**, Arzobispo prefecto de la **CIVCSVA**. **Gentileza de masdecerca.com**

(L’OR- Roma, 1.06.11.-) **¿Es importante tener hoy en consideración a la vida consagrada?**

No sabría imaginarme la historia de la Iglesia sin la vida consagrada. Ella le pertenece. Está presente desde comienzo de los primeros siglos, desde el nacimiento de los eremitas y de los monasterios hasta el nacimiento de las órdenes y las congregaciones. Cada época está llena de santos que han quedado marcados por una página del Evangelio que han querido poner en práctica. Esto es maravilloso, pues desde los inicios de la Iglesia hasta hoy los fundadores han ofrecido un punto de referencia para cuantos han querido seguirles: la palabra del Evangelio vivida. Debemos, por tanto, reconocer los

impulsos de la gracia de Dios que han permitido a los fundadores y a sus discípulos el llevar adelante un aspecto del mensaje evangélico. Seguir la pobreza, la obediencia y la castidad no es fruto simplemente de un mandamiento, sino de una llamada cuya respuesta es dada en libertad. Este es el sentido profundo que la vida consagrada ofrece: la certeza de un Evangelio vivido.

¿Se podría prescindir en la Iglesia de la vida consagrada?

Creo que no. Dios continúa suscitando también hoy, como ha hecho en el pasado, esta forma de vida en la Iglesia. Esta es expresión de una llamada diversificada. Actualmente son cerca de 2.000 las órdenes y congregaciones, la mayor parte femeninas. Un número en crecimiento. Estamos en una época en la que se advierte el deseo de profundizar en esta forma de vida que es un don inmenso para la Iglesia. No consigo ver cómo la comunidad eclesial no pueda tener más necesidad de estos carismas, aun de los recientes. Todos son importantes, pues son expresión de la vitalidad de la Iglesia, aunque han de ser auténticos. Por una parte, debemos tener la valentía de guardar a los fundadores como modelos de fidelidad a la regla; por otra parte, hemos de prestar atención a la cultura actual, porque Dios habla a las personas con los signos de los tiempos. Siempre hay algo que se adapta al momento presente dentro de las congregaciones y los capítulos y que, con ayuda de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica, se celebran tratando de llevar adelante esta adaptación. Pero hace falta que se haga bien, teniendo en cuenta el testimonio evangélico.

La reciente asamblea de la Unión de Superiores Generales ¿ha conseguido comunicar al resto de la Iglesia quiénes son hoy los religiosos y religiosas?

Soy prefecto desde hace poco. Por tanto, tengo que entrar más en la misión que se me ha encomendado. Doy gracias a Dios que, desde hace 50 años, tras la celebración del

Concilio Vaticano II ha comenzado un movimiento de unidad entre los superiores, las superiores y las congregaciones. Creo que el empeño de las uniones de superiores y superiores generales en llevar adelante este proceso es uno de los factores más importantes para la vida religiosa. En nuestra época globalizada, en la que los medios de comunicación y transporte son tan rápidos, en una sociedad en la que se enfatiza el individualismo y se va en dirección contraria, esta tendencia a la unidad es un movimiento del espíritu.

¿Qué le ha impactado más de la reciente asamblea de la USG, la primera en la que ha tomado parte?

Me ha impactado que la USG se reúna dos veces al año. He podido ver que los participantes eran muchos: esta vez eran 125 superiores generales, que representan a 125 familias religiosas reunidas. Esto es algo muy bello. Por otro lado, si se encuentran con frecuencia, pueden ver las cosas desde un punto de vista común, buscando profundizar en aquello que es esencial a la vida religiosa. En estos días estoy leyendo las relaciones o ponencias que ha habido en la asamblea para conocer en qué dirección van. Por lo que he leído me parece que hay un deseo profundo de entendimiento, de ayuda, de ver las cosas juntos.

¿Cambia algo en la relación entre la Santa Sede, la vida consagrada y la Unión de Superiores Generales?

Pienso que los organismos de gobierno y animación deben tener cada vez más una relación de confianza mutua. A veces, nuestra historia está marcada por tensiones y dificultades que crean un poco de sombra en las relaciones. Esto es normal. No existe ninguna realidad en la que el contacto entre personas y estructuras no encuentre tales dificultades. Pero si en la base está la confianza mutua, todo se supera. Es esto lo que debemos redescubrir en la congregación para los institutos de vida consagrada y sociedades de vida apostólica.

¿Qué peso tiene en las relaciones la confianza?

Es algo esencial. Si el otro está abierto al diálogo, y si yo lo estoy, podemos avanzar en medio de la dificultad, pero no si sucede al contrario. Ha habido tensiones que todavía han de ser superadas del todo, pero no es difícil hacerlo si pensamos que la unidad y la comunión son una meta que Jesús ha querido y que nosotros debemos alcanzar. El aislamiento y el caminar por cuenta propia no son buenos. Hemos percibido que la Congregación ha estado algo lejos de los religiosos en los últimos tiempos. Ahora, con el Arzobispo Joseph W. Tobin, secretario del dicasterio, y otros colaboradores hemos decidido que uno de los objetivos que queremos conseguir es acercar, con sencillez, a las personas. He visitado la Unión de Superiores Generales, la Unión Internacional de Superiores Generales y otras adociaciones de consagrados para crear una relación de fraternidad y de amor. Solo después de haber establecido un diálogo así podemos entrar en las cuestiones y aclarar si son problemas. Creo que esto produce mucho más fruto que tener una actitud de prevención.

¿Qué es lo más importante que los religiosos deberían hoy considerar?

En este momento creo que tenemos que hacer de la vida religiosa una experiencia profunda de Dios. No veo otra alternativa, pues nuestra vida no existe para hacer tantas obras, sino para estar con Jesús. Es lo primero, lo más esencial. Además, hace falta tener la certeza de que quien nos ha elegido ha sido él, y no nosotros. Cada cual ha sido llamado por caminos diversos, pero todos los carismas, pequeños o grandes, son caminos que nos

brinda la voluntad de Dios. Tomemos este camino como un don. No estamos hechos para mantener las estructuras, para proteger nuestros sueldos o para ser más grandes que los demás. Hemos sido llamados a seguir a Jesús en un camino que la Iglesia ha reconocido. Hemos querido caminar adelante con libertad interior. Esto me parece importante. Lo otro fundamental es no aislarse. Si cada uno mira solo al propio carisma, si no se une a la Iglesia y no se inserta en la vida, tendrá más dificultad en vivir el propio carisma. Pienso que no solo los religiosos han de buscar el camino de evangelización, sino también nosotros los obispos y superiores de la Iglesia debemos tener una idea más positiva de los religiosos. De hecho, uno de los problemas es el diálogo entre el carisma y el ministerio y debemos ver y hacer que esta relación sea cada vez más constructiva. El religioso es importante para la Iglesia. El obispo es fundamental para el religioso. Esta relación se debe alentar y favorecer. A veces, no se trata tanto de resolver cuestiones doctrinales o de derecho, sino de sanar las relaciones, acercarse y dar valor al otro, de mirar las cosas con calma, de saber escuchar. Digo esto después de tres meses desde que estoy en la Congregación, porque he visto que nuestra misión aquí es la de escuchar. Allí donde haya una llaga o una ruptura, si escuchamos con amor intentando entender cuál es la verdad de fondo, el resultado, en términos de resolución del conflicto, es mayor.

Missatge en la festa de sant Marcel·lí Champagnat, 6 de juny de 2011
SER UNA PERSONA ÉS TENIR UNA HISTÒRIA PER EXPLICAR

Versió catalana extreta de Catalunyareligio.cat (06/06/2011)

<http://www.catalunyareligio.cat/articles/13922>

En els últims mesos, han passat per la nostra Casa general a Roma diversos grups de pelegrins maristes, després de visitar la nostra casa de l'Hermitage. He tingut l'ocasió de trobar-me amb la majoria d'aquests grups, i he pogut constatar el gran impacte que ha produït en les seves vides el contacte amb els llocs dels nostres orígens maristes. Moltes persones es pregunten amb admiració, quan es troben físicament presents en aquesta estreta i humida vall per on baixa el riu Gier, com va poder donar-se una expansió

internacional tan gran de l'Institut Marista des d'aquest humil lloc. Però crec que encara deixa una empremta més gran saber-se part d'una meravellosa història que va començar en 1817 en aquelles terres i que arriba fins als nostres dies en els cinc continents. Ens sabem continuadors del somni del pare Champagnat, del germà Francesc, dels nostres primers germans i de tants altres que han vingut després.

Tots nosaltres, probablement, en un moment o altre, hem experimentat aquesta bonica sensació de saber que les nostres petites històries connecten amb una història més gran, que està passant al nostre voltant, i de la qual podem ser-ne part. Per a molts de nosaltres, de fet, és avui gairebé impossible separar el nostre camí personal del camí marista, un més

entre tants que convergeixen en la gran història de la humanitat i que volen contribuir a fer del món un lloc de fraternitat i harmonia.

Em sembla que aquest sentiment està ben expressat en la famosa novel·la de Tolkien, *El Senyor dels anells*. Frodo i Sam, dos populars *hobbits*, es troben, sense saber ben bé com ni per què, embolicats de sobte en una apassionant gran aventura. Deixen la comoditat d'allò conegut per enfrontar-se a perills i constants sorpreses. Ells encara no ho saben, però tenen un paper fonamental en assegurar el futur de la "Terra Mitjana".

"Una vegada, en trobar-se davant el perill, Sam li diu a Frodo:

- ... M'agradaria saber en quina mena d'història hem caigut.

- A mi també -va dir Frodo-. Però no ho sé. I així són les històries de la vida real. Pensa en alguna de les que més t'agraden. Tu pots saber, o endevinar, quina classe d'història és, si tindrà un final feliç o un final trist, però els protagonistes no en saben absolutament res. I tu no voldries que ho sabessin.

- ... Les grans històries no acaben mai?

- No, mai acaben com a històries -va dir Frodo-. Però els protagonistes hi arriben i se'n van quan han complert la seva part..."

Crec que nosaltres, a diferència de Sam i Frodo, ens anem fent conscients del tipus d'història en què hem "caigut": una gran història, de les que mai acaben, en la qual volem assumir el nostre protagonisme i "complir la nostra part".

Avui, quan estem celebrant la vida i la santedat de Marcel·lí Champagnat, ha de ser un dia d'acció de gràcies. Perquè les nostres vides personals se saben entrecruades al servei d'un projecte més gran que ens supera i que ens dona sentit i direcció. Perquè ens sentim cridats a ser una presència de Maria en l'Església i en la societat.

Però és també un dia per renovar la nostra adhesió al carisma i a la missió maristes, desafiant totes les nostres resistències a sortir de pressa, amb Maria, cap a una nova terra. Aviat es compliran dos anys de la celebració del XXI Capítol general, i els "horitzons de futur" intuïts en aquesta assemblea segueixen interpel·lant-nos amb força, demanant compromisos personals i col·lectius:

- Una vida consagrada nova, arrelada fermament en l'Evangelí, que promogui una nova manera de ser germà.

- Una nova relació entre germans, laïques i laïcs, basada en la comunió, buscant junts una major vitalitat del carisma marista per al nostre món.

- Una presència fortament significativa entre els nens i joves pobres.

"M'agradaria saber en quina mena d'història hem caigut..." No ho dubtem: es tracta d'una apassionant aventura, per la qual val la pena

gastar la vida. Com actors d'aquesta història desconeixem el seu desenllaç, però no ens importa: sabem que la meta és el camí, i amb això en tenim prou.

Caminem, doncs, amb alegria, amb esperança, amb renovat compromís per les vies de la història marista, de la qual ja estem sent protagonistes. Recórrer aquest itinerari col·lectiu ens ajuda a ser més nosaltres mateixos, ja que, com va dir Isak Dinesen: "Ser una persona és tenir una història per explicar".

Que Sant Marcel·lí Champagnat, l'estela del qual intentem seguir, ens beneeixi a tots nosaltres, a les nostres famílies i als nens i joves que hem estat cridats a servir en els cinc continents.

G. Emili Turú
Superior general

Exercicis Espirituals – Estiu 2011

EE1

Dates: 3 a 9 de juliol

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Antoni Pou i Muntaner, monjo de Montserrat

"Madurar l'amistat amb Jesucrist amb l'Evangelí de Joan"

Inici: 3 de juliol, diumenge, amb el sopar

Final: 9 de juliol, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

EE2

Dates: 7 a 13 d'agost

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Josep Vilarrúbias, claretí

Inici: 7 d'agost, diumenge, amb el sopar

Final: 13 d'agost, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

Forma d'inscripció per als Exercicis Espirituals a Vic:

Sol·licitar plaça a Noemí Pujol (secretària de l'URC) per correu electrònic (urc.info@gmail.com), per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona)

Incloure-hi les dades següents: nom i cognoms, institut/congregació, adreça postal, correu electrònic i telèfon de contacte.

Horari d'atenció al públic: de dilluns a divendres, de 15 a 19 h

Organitza: URC-CEVRE en coordinació amb la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic, el Monestir de Montserrat i la Cova de Manresa.

Tres escoles religioses amb grans celebracions (FECC)

La Salle Figueres, Medalla de Plata de la Ciutat

El passat 28 de maig, el Col·legi La Salle Figueres va ser guardonat amb la Medalla de Plata de la ciutat pels seus 100 anys de presència a la vila i pel seu projecte educatiu, caracteritzat per l'impuls a la innovació pedagògica. "És una institució de gran excel·lència", va declarar l'alcalde de la ciutat i antic alumne de l'escola, el Sr. **Santi Vila**, que va presidir el lliurament.

L'acte, que es va iniciar amb una glossa del **Gmà. Lluís Diumenge**, va comptar amb els parlaments d'**Albert Bayot**, director territorial d'Ensenyament de Girona, el **Gmà Josep Guiteras**, provincial auxiliar del Sector de Salle Catalunya, el Sr. **Jordi Gibert**, director del centre, i la **Sra Yolanda Milan**, regidora d'Educació de l'Ajuntament.

L'acte es va cloure amb la interpretació, per part de tres alumnes del centre, de la cançó *País petit*, de **Lluís Llach**, també antic alumne del centre.

50 anys del Col·legi Sant Antoni Maria Claret i inauguració de l'Escola Bressol Petit Claret

El Col·legi Sant Antoni Maria Claret de Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat) celebra enguany el seu **cinquantè aniversari** a la ciutat i ha aprofitat per inaugurar la seva **Escola Bressol**, que duu per nom **Petit Claret**.

L'acte d'inauguració, que va tenir lloc el passat **29 de maig**, va comptar amb la celebració d'una Eucaristia presidida pel **P. Màxim Muñoz**. La jornada va comptar amb activitats per als més menuts i amb la bufada d'espelmes de rigor.

150è aniversari de La Salle Manresa

La Salle Manresa celebra enguany els 150 anys a la ciutat. Per aquest motiu, el passat cap de setmana va tenir lloc un acte de celebració que va comptar amb una eucaristia presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. L'acte es va cloure amb un dinar de germanor.

La Junta Directiva de l'URC agraeix a la Gna. Mª Cristina Martínez

El 7 de juny, la Junta Directiva de l'URC s'ha reunit per darrera vegada aquest curs per planificar el proper curs, definir els objectius del quadrienni i elaborar el calendari d'activitats 2011-2012.

Al final, s'ha aprofitat per homenatjar la Gna. Mª Cristina Martínez, que durant uns anys ha estat vocal, primer, i, després, presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya. Un graïment ben merescut!

Dia 19 de juny: recés de Pentecosta

claret

RECÉS DE PENTECOSTA

DIÀ 19 DE JUNY

"QUI TINGUI ORELLES, QUE ESCOLTI QUÉ DIU L'ESPERIT A LES EGLÉSIES" (Ap 2,7)

Acompanyen: P. Josep Vilarrúbies i Jesu Doss, claretians

Comença a les 10:00 h i acaba a les 18:00 h.

Responsable:

Casa d'Espiritualitat Claret
Rbla. Sant Domènec, 8 - 08500 VIC
T. 93 885 50 44
claretvic@claretvic.net

**"Qui tingui orelles, que escolti qué diu l'esperit a les esglésies"
(Ap 2,7)**

Acompanyen: P. Josep Vilarrúbies i Jesu Doss, claretians

Horari: de 10 del matí a 6 de la tarda

Inscripcions: Casa d'Espiritualitat Claret

Rbla. Sant Domènec, 8 – 08500 VIC

Telèfon 938850544

claretvic@claretvic.net

Professió temporal de sor Diana

Sor María Victoria Triviño, o.s.c. / Balaguer – *Catalunya Cristiana*, 5 de juny 2011

Just començada la celebració del VIII Centenari de la fundació de l'Orde de Santa Clara, el 14 de maig el convent de clarisses de Balaguer es va vestir de festa. Sobre l'altar del santuari del Sant Crist, roses vermelles entreteixides amb flors de taronger —la flor de les núvies— per celebrar la professió temporal de sor Diana.

Sor Diana Aleyda Batzín, nascuda a Santiago Sac., província d'Antigua Guatemala, va arribar a Balaguer fa tres anys perquè volia ser de Déu. Ho havia promès a Jesús el dia de la seva primera comunió. Després va transitar per

altres camins: la vida familiar, la feina a la Tèxtil Pan-americana o l'ideal de promoció humana començant cursos d'esteticista. Fins que un dia, el contacte amb sor Aura —ja clarissa a Balaguer— la va fer recordar, li va revifar la flama i Diana va fer el salt de la fe. Va arribar al convent de Santa Clara de Balaguer. A la comunitat va sentir que se li obria un horitzó més bell del que fins llavors havia conegut i somiat.

Ara, feta l'etapa de la primera formació, arriba a l'altar amb ànim decidit i cor enamorat, disposada a esposar-se en virginitat amb el Senyor ressuscitat. Va ser emotiu el moment de pronunciar la fórmula de professió segons la Regla de Santa Clara, la imposició del vel i la corona, el lliurament de la creu de Sant Damià i de la Regla. També la tonsura del cabell,

un ritu que es feia durant la vestició i que, perdut el significat, ha caigut en desús a molts llocs.

Així i tot, per a una donzella maia, per a qui els cabells són una propietat personal apreciada i que ningú no pot tallar ni tocar sense ofendre, adquireix tot el seu sentit.

En presentar la llarga cabellera atzabeja al Sr. Arquebisbe, sor Diana manifestava la renúncia al matrimoni, el seu lliurament verge a Jesucrist sense tornada enrere. Com Francesc d'Assís va tonsurar Clara, així ho va fer Mons. Joan Enric Vives amb sor Diana 800 anys més tard. És el signe de lliurament Amorós d'aquesta jove de 24 anys que exclama amb alegria: «Jo eixamplo la tenda del meu cor per abraçar i intercedir per l'Església.» I com un ressò a les paraules del Sr. Arquebisbe en l'homilia, ella continua exclamant amb el salmista: «M'encanta la meva heretat. Ningú com Vós, Senyor, em fa feliç.»

Va presidir la senzilla i bella cerimònia Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe d'Urgell. Van concelebrar el P. Ramon Domènech, vicari judicial de Barcelona i vicari provincial dels franciscans de Catalunya; Mn. Joan Pujol, vicari general d'Urgell, Mn. Pau Vidal, Mn. Jaume Vila i Mn. Josep Sauter. Els van acompanyar els Germans de la Creu Blanca, les religioses de santa Joaquina Vedruna i nombrosos fidels.

Trobada intercongregacional de diverses comunitats

Amb motiu de la festa del nostre sant fundador, sant Marcel·lí Champagnat, hem celebrat una trobada fraterna a la comunitat marista del carrer Olzinelles amb les religioses que treballen al nostre barri.

Per a aquesta trobada fraterna hem triat la data del dilluns 6 de juny. S'hi han sumat algunes germanes de l'entorn: Adoratrius del Santíssim Sagrament, fundades per Santa Maria Micaela del Santíssi Sagrament; Caputxines de la Mare del Diví Pastor, fundades pel beat Josep Tous; Carmelites de la Caritat, fundades per santa Joaquina de Vedruna; Filles de la Caritat, fundades per sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac i la presència de la nostra comunitat marista.

Han podido participar ocho Hnas. de las distintas comunidades de nuestro barrio. Hemos compartido la plegaria en el oratorio, escuchando el testamento espiritual –musicalizado– de nuestro Santo Fundador. Hemos contemplado, la página evangélica de Mt 7, 21-29, edificar la casa sobre roca, o hacerlo sobre arena...

Compartim la paraula per grups. Ha estat un espai de riquesa espiritual, en conèixer el lliurament personal segons el carisma dels nostres instituts, en les realitats de la nostra societat "líquida" embolcalladora, on sembla que Déu estigui absent. Després, han sorgit les nostres pregàries d'intercessió i d'acció de gràcies. Hem finalitzat l'espai de pregària amb el cant *Som una família* i invocant Maria.

Després, hem celebrat un sopar, en un ambient molt obert, on la senzillesa i l'alegria han estat la tònica del nostre compartir. En el brindis hem expressat que val la pena repetir aquestes trobades, perquè sentim que el nostre afany evangèlic es consolida, en conèixer més al viu la realitat solidària i la dedicació de les diferents religioses en la missió d'Evangelis que es fa presència i bona notícia al nostre barri.

G. Enrique Hurtado, marista

Clara d'Assís i la mística femenina dels segles XII-XIII

Al vespre del diumenge de Rams de 1212, una noia jove de nom Clara de Favarone fugia de la casa paterna per unir-se al moviment iniciat per Francesc d'Assís i els seus frares. En ocasió d'aquests vuit-cents anys, en les nostres Jornades, hem volgut atansar-nos a la personalitat de Clara d'Assís en el context del ressorgiment evangèlic de la seva època, tot ressaltant la personalitat i l'originalitat d'aquesta dona, d'origen noble, que renuncià a viure de rendes i fou la primera dona en la història de l'Església que escrigué una Regla.

Hem volgut situar santa Clara amb relació als moviments religiosos femenins dels segles XII-XIII i les seves figures més destacades: Hildegarda de Bingen, Margarida Porete, Hadewich d'Amberes, Gertrudis d'Helfta, Angela de Foligno..., entre les quals cal considerar-la.

Una novetat d'enguany és que el segon dia, dissabte 18, els actes se celebraran al monestir de Pedralbes, on podrem gaudir *in situ* de l'ambient i la vida de la fraternitat de germanes clarisses.

Divendres 17 de juny

Facultat de Teologia de Catalunya

10.00 h *Pregària - Presentació*

10.30 h *Moviments religiosos femenins a l'Edat Mitjana*

VICTÒRIA CIRLOT

12.00 h *Angela de Foligno*

VICTÒRIA CIRLOT

16.30 h *Margarida Porete*

LÍDIA ROIG

18.00 h *Originalitat de la Forma de Vida de Santa Clara*

TERESA PUJAL

DISSABTE 18 de juny

Monestir de Pedralbes

10.00 h *Gertrudis d'Helfta*

TERESA FORCADES

11.30 h *Emmirallar-se en Jesucrist. La Contemplació en les germanes de Santa Clara del Monestir de Pedralbes*

ANNA CASTELLANO

13.00 h *Visita al Monestir*

16.30 h *RECÉS amb textos clarians*

Introducció: J. MANUEL VALLEJO

Silenci

19.00 h *VESPRES amb les germanes Clarisses*

Entrada Lliure

Monestir de Poblet: Professi3 temporal de fra David Renart

El dia 1 de maig de 2011, diumenge de l'Octava de Pasqua, fra David Renart ha fet la seva professi3 temporal, per un any, segons la Regla de sant Benet, en presència del P. Abat Josep Alegre i de tota la comunitat de Poblet. L'han acompanyat, a més, la seva mare i el seu germà, i els hostes del monestir.

En donem gràcies a Déu

La Jornada Mundial de la Joventut representarà una injecci3 econ3mica superior a 100 milions d'euros

L'activitat generada per la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Madrid suposarà "cost zero per al contribuent i una injecci3 de més de 100 milions d'euros per l'economia espanyola", segons va apuntar Fernando Giménez Barriocanal, director financer de la JMJ, durant la roda de premsa celebrada ahir. D'aquesta quantitat ha estimat que "prop de 50 milions procediran de l'estranger i es quedaran a l'Estat espanyol". Aquest esdeveniment atraurà més d'un mili3 de joves de tot el món.

www.flama.info - redacci3, 8 jun. 11

Després de recordar que la JMJ s'autofinança amb les aportacions dels pelegrins (70%) i d'empreses i particulars (30%), Giménez Barriocanal ha agrait el suport de les administracions públiques i del centenar d'empreses patrocinadores. El Govern espanyol ha qualificat la JMJ 'd'esdeveniment excepcional d'interès públic', la qual cosa implica beneficis fiscals per als patrocinadors. Aquestes facilitats per les empreses reverteixen en un benefici per a l'Estat: solament en concepte d'IVA, en el cas de la JMJ, ingressarà més de 25 milions d'euros enfront dels 18 que es preveu deixar de percebre en incentius fiscals. Una altra dada destacable és el sistema de concurs públic, que finalment ha adjudicat el 90% dels contractes a empreses espanyoles. La informaci3 sobre els concursos oberts està disponible a www.madrid11.com/concursos-proveedores

Austeritat i transparència

El director financer de la JMJ ha ressaltat els criteris d'austeritat i transparència en la gesti3 econ3mica, amb "l'objectiu de gastar el menys possible i ingressar el necessari, a més d'aconseguir un estalvi màxim en tots els costos". En aquest sentit, ha explicat que es tracta "d'un pressupost particularment flexible, ja que encara falten per adjudicar diversos concursos en els quals pretenem rebaixar les estimacions inicials". Amb aquestes cauteles, ha reiterat el càlcul aproximat presentat mesos enrere, al voltant dels 50 milions d'euros per a les principals partides.

Precisament, aquest apartat suposarà un sistema innovador respecte a JMJ d'edicions anteriors. Més de 1.600 restaurants de la Comunitat de Madrid participaran en el programa

que permetrà alimentar 400.000 joves durant la setmana de la JMJ. Juan Carlos Jaureguizar, director de Manutenció de la JMJ, ha afirmat que “això permetrà que molts petits negocis de tota la ciutat participin en els beneficis que es generaran”.

Gairebé 100 empreses s'han sumat al programa de patrocini de la Jornada. “Aquestes empreses donen suport a la JMJ aportant en espècie els seus serveis o participant en el programa de mecenatges previst per la llei”, ha assegurat Giménez Barriocanal. Aquesta participació de tot tipus d'empreses, així com el treball de centenars de voluntaris reflecteix “l'aspiració que la JMJ sigui un projecte en el qual participa tota la societat”, ha conclòs el director financer de la Jornada. Diversos mitjans de comunicació ajuden oferint els seus espais per a la difusió de la publicitat de la JMJ. Això ha permès a la JMJ estalviar en aquest capítol més de dos milions d'euros.

Les altres aportacions provenen del treball dels voluntaris de l'organització, de la xarxa de parròquies i col·legis o les famílies que ofereixen les seves cases als pelegrins vinguts de tot el món.

Nova campanya d'inscripcions

L'esforç de l'organització se centra ara a aconseguir més inscripcions especialment per part dels joves de l'Estat espanyol. Un dels motius pels quals es demana la inscripció és per col·laborar amb el Fons de Solidaritat, que permet que joves sense recursos puguin acudir a la Jornada Mundial de la Joventut. Fins al moment s'han repartit 780.000€, i s'espera arribar a la xifra dels 2 milions d'euros.

Per aquest motiu s'ha llançat una campanya que consta de dos spots (de 25” i 45”) l'eslògan de la qual és ‘Hi ha trens que passen una sola vegada a la vida’. En el rodatge han participat més de 50 persones. La campanya compta amb un tema musical original (Get on!), composta pel propi equip de Màrqueting i Campanyes de la JMJ i els seus voluntaris.

Gabriel González-Andrío, director de Màrqueting de la JMJ Madrid 2011, ha explicat que “amb aquesta campanya volem transmetre metafòricament el contrast entre el que suposa viatjar en solitari en aquesta vida enfront de la possibilitat de compartir i gaudir d'aquest viatge amb altres persones”. “Aquest spot ha tingut la peculiaritat de ser rodat de 12 a 5 de la matinada, amb més de 25 voluntaris, a l'estació Pinar de las Rozas”, ha comentat.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>